

Sygn. akt II K 745/16

2 Ds 187/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017r.

Sąd Rejonowy w Raciborzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: ***SSR Jerzy Domagała***

Protokolant: ***Krzysztof Mika***

w obecności Prokuratora Marcina Darmochwała

po rozpoznaniu w dniach: 28/02/2017r; 18/04/2017r; 08/06/2017r

sprawy:

K. L.

c. H. i A.

ur. (...) w R.

oskarżonej o to, że :

I. W dniu 25 października 2015r. w K. i R. czyniąc podstępne zabiegi polegające na przesłaniu zdjęć sześciolatniego M. M. (1) siedzącego na quadzie zrobionych w dniu 30 lipca 2015 roku przez S. M. (1) skierowała przeciwko niemu zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia polegające na tym, iż ten w dniu 27 lipca 2015 roku dopuścił sześciolatniego syna M. do kierowania quadem na drodze publicznej bez opieki tj. o popełnienie wykroczenia określonego w art. 96 § 1 i 2 kw

tj. o czyn z art. 235 kk

II. W dniu 30 grudnia 2015 roku w R. składając zeznania w charakterze świadka, które to miały służyć za dowód w prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w R. pod sygn. akt (...) a następnie przez Komendę Miejską Policji w W. pod sygn. (...) w postępowaniu o zaistniałe wykroczenia określonego w art. 96 § 1 pkt 2 i 4 kw w zw. z art. 89 kw będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań podała nieprawdę, iż w dniu 27 lipca 2015r. 6 – letni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej nr (...) w miejscowości B. bez obecności osoby dorosłej;

tj. o czyn z art. 233§1 kk

III. W dniu 19 stycznia 2016 roku w R. składając zeznania do protokołu przesłuchania świadka, które miały służyć za dowód w sprawie prowadzonej przez Komendę Powiatową Policji w R. pod sygn. (...), a następnie przez Komendę Miejską Policji w W. pod sygn. (...) o czyn z art. 96 § 1 pkt 1 i 2 kw i art. 89 kw będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, iż w dniu 27 lipca 2015r. 6 – letni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej nr (...) w miejscowości B. bez obecności osoby dorosłej;

tj. o czyn z art. 233§1 kk

IV. W dniu 12 kwietnia 2016 roku w W. składając zeznania w charakterze świadka w sprawie prowadzonej przez Sekcję Prewencji Komendy Powiatowej Policji w R. pod sygn. (...), a następnie przez Komendę Miejską Policji w W. pod sygn. (...) o czyn z art. 96 § 1 pkt 1 i 2 kw i art. 89 kw będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podała nieprawdę, iż w dniu 27 lipca 2015r. 6 – letni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej nr (...) w miejscowości B. bez obecności osoby dorosłej;

tj. o czyn z art. 233§1 kk

J. F.

c. J. i H.

ur. (...) w R.

oskarżonej o to, że :

I. W dniu 19 stycznia 2016 roku w R. składając zeznania do protokołu przesłuchania świadka które miały służyć za dowód w sprawie prowadzonej przez Komendę Powiatową Policji w R. pod sygn. (...) o czyn z art. 96 § 1 pkt 1 i 2 kw i art. 89 kw będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań podała nieprawdę, iż w dniu 27 lipca 2015r. 6 – letni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej nr (...) w miejscowości B. bez obecności osoby dorosłej;

tj. o czyn z art. 233§1 kk

II. W dniu 12 kwietnia 2016 roku w W. składając zeznania w charakterze świadka w sprawie prowadzonej przez Sekcję Prewencji Komendy Powiatowej Policji w R. pod sygn. (...) a następnie przez Komendę Miejską Policji w W. pod sygn. (...) o czyn z art. 96 § 1 pkt 1 i 2 kw i art. 89 kw będąc uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań podała nieprawdę, iż w dniu 27 lipca 2015r. 6 – letni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej nr (...) w miejscowości B. bez obecności osoby dorosłej;

tj. o czyn z art. 233§1 kk

1. oskarżoną K. L. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku z art. 235 kk i za to na podstawie art. 235 kk skazuje ją na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
2. oskarżoną K. L. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt II-IV części wstępnej wyroku, przy czym uznaje, że działała ona w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności tj. o przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje ją na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
3. na podstawie art. 91 § 2 kk orzeka wobec oskarżonej K. L. karę łączną
1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej K. L. kary pozbawienia wolności zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;
5. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej K. L. karę grzywny w ilości 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych
6. oskarżoną J. F. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt I - II części wstępnej wyroku, przy czym uznaje, że działała ona w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności tj.

o przestępstwa z art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk skazuje ją na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej J. F. kary pozbawienia wolności zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

8. na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej J. F. karę grzywny w ilości 40 (czterdzieści) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 (czterdziestu) złotych;

9. zasądza od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. M. (1) kwoty po 420,00 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika z wyboru;

10. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe tj. wydatki w kwocie po 290,00 (dwieście dziewięćdziesiąt) złotych i obciąża opłatami;

- oskarżoną K. L. w kwocie 380,00 (trzysta osiemdziesiąt) złotych;

- oskarżoną J. F. w kwocie 360,00 (trzysta sześćdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 745/16

UZASADNIENIE

Oskarżona K. L. zamieszkuje w miejscowości S. i pełni funkcję sekretarza Gminy R.. Pokrzywdzony S. M. (1) zamieszkuje w B., jest funkcjonariuszem Policji od 2008 roku, w listopadzie 2014 roku został wybrany radnym Gminy R.. Dodatkowo pełni funkcję sołtysa wsi B., prezesa Ochotniczej Straży Pożarnej w B. oraz wiceprezesa Gminnego Zarządu Ochotniczych Straży Pożarnych w Gminie R..

W dniu 25 października 2015 roku K. L. korzystając z portalu społecznościowego F. pobrała z konta S. M. (1) zdjęcia zrobione przez pokrzywdzonego w dniu 30 lipca 2015 roku, na których widnieje jego syn, wówczas sześciolatek M. M. (1), który siedzi na unieruchomionym quadzie. W tym samym dniu do Komendy Wojewódzkiej Policji w K. wpłynęło pismo K. L. o popełnieniu wykroczenia przez funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w R. S. M. (1), która jak twierdziła, złożyła je w obawie o bezpieczeństwo zarówno małoletniego M. M. (1) jak i innych użytkowników ruchu drogowego. W złożonym piśmie oskarżona zarzuciła, iż sześciolatek syn pokrzywdzonego – M. M. (1) porusza się pojazdem typu quad po drogach publicznych na terenie miejscowości B., bez obecności osoby dorosłej. Jednocześnie wniosła o sprawdzenie czy pojazd jest sprawny technicznie i zarejestrowany, czy M. M. (1) posiada stosowny dokument uprawniający go do kierowania tego typu pojazdem, czy posiada aktualne badania lekarskie oraz czy ukończył kurs nauki jazdy oraz zdał egzamin państwowy. Dodatkowo wniosła o sprawdzenie czy pojazd posiada dowód rejestracyjny oraz umowę OC oraz dlaczego porusza się po drodze publicznej bez tablic rejestracyjnych. W powołanym powyższej piśmie jako świadka zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku oskarżona podała U. W..

W związku z prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w R. postępowaniem (sygn. akt (...)) na dzień 16 grudnia 2015 roku wezwano K. L. celem złożenia zeznań. Oskarżona po stawieniu się oświadczyła, że w związku z faktem, iż dopiero w dniu kolejnym będzie posiadała istotne informacje odnośnie zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku, wnosi o przesunięcie przesłuchania na dzień następny. W dniu 17 grudnia nie stawiała się w związku z czym pisemnie wezwano ją na dzień 30 grudnia 2015 roku. Przesłuchana w tym dniu oskarżona, uprzednio uprzedzona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podała, że widziała jak w dniu 27 lipca 2015 roku około godziny 15.00, po drodze publicznej w B., pojazdem typu quad poruszał się pozostający bez opieki M. M. (1). Oświadczyła również, że świadkiem zdarzenia nie była U. W., a J. F., która jechała razem z nią samochodem. W dniu 19 stycznia 2016 roku jej zeznania potwierdziła przesłuchiwana w charakterze świadka J. F., która własnoręcznym podpisem potwierdziła fakt pouczenia jej o odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy. Na skutek przeprowadzonych czynności wyjaśniających prowadzonych przez Komendę Powiatową Policji w R. w dniu 29 stycznia 2016 roku odstąpiono od sporządzenia wniosku o ukaranie do Sądu Rejonowego w R. z uwagi na

niewykrycie sprawcy. Na powyższe, w przepisany terminie, zażalenie wniosła K. L.. Postanowieniem z dnia 26 lutego 2016 roku Komendant Wojewódzki Policji w K. stwierdził zasadność zażalenia. Następnie w dniu 17 marca 2016 roku postanowieniem Komendanta Wojewódzkiego Policji w R. wyłączono Komendanta Powiatowego Policji w R. od prowadzenia czynności wyjaśniających i do prowadzenia dalszych czynności wyznaczono Komendanta Miejskiego Policji w W.. Celem uzupełnienia materiału dowodowego w dniu 12 kwietnia 2016 roku w charakterze świadka ponownie przesłuchano K. L. i J. F.. Uprzedzone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, po raz kolejny zeznały, że widziały jak w dniu 27 lipca 2015 roku małoletni M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej, bez nadzoru osoby dorosłej. Dodatkowo przesłuchano S. i S. M. (2), rozpytano małoletniego M. M. (1), wykonano oględziny pojazdu typu quad i bramy garażowej, zwrócono się do urzędu Gminy R. o informację czy w dniu 27 lipca 2015 roku K. L. przebywała w pracy oraz do firmy (...) czy w przedmiotowym dniu w B. były wykonywane prace żniwne. Po wykonaniu szeregu czynności wyjaśniających, z których wynikało między innymi, że w dniu 27 lipca 2015 roku K. L. przebywała na urlopie wypoczynkowym poza miejscem zamieszkania, oraz że prace żniwne przy drodze publicznej numer (...) w B. odbywały się w dniach od 29 lipca 2015 roku do 31 lipca 2015 roku, odstąpiono od kierowania wniosku o ukaranie S. M. (1) i S. M. (2) z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu (art. 5 § 1 pkt 1 kpsw).

Jeszcze w trakcie trwania czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie dnia 4 lutego 2016 roku do Komendy Powiatowej Policji w R. wpłynęły trzy zawiadomienia K. L. o popełnieniu przestępstw przez funkcjonariusza publicznego S. M. (1), a dotyczącymi podawania podczas kampanii wyborczej w listopadzie 2014 roku napojów alkoholowych, rozpijania małoletnich w trakcie spotkań wyborczych w styczniu 2016 roku oraz nieprawidłowego rozliczenia we wrześniu 2015 roku środków finansowych uzyskanych podczas organizowanych przez niego dożynek. Prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w R. postępowanie nie ujawniło w działaniu pokrzywdzonego znamion czynu zabronionego w związku czym w dniu 25 kwietnia 2016 roku zostało wydane postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa. Następnie w dniu 10 lutego 2016 roku do Sądu Rejonowego w R. Wydziału III Rodzinnego i Nieletnich wpłynął wniosek o wydanie zarządzeń opiekuńczo – wychowawczych względem małoletniego M. M. (1). W ramach postępowania Sąd zlecił przeprowadzenie wywiadu środowiskowego kuratorowi, z którego wynikało, że nawet jeśli by przyjąć, że doszło zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku, to stosowanie wobec sześciolatka środków wychowawczych jest bezzasadne. Wobec powyższego postanowieniem z dnia 8 czerwca 2016 roku Sąd Rejonowy w R. stwierdził brak przesłanek do wydania zarządzeń opiekuńczo – wychowawczych.

Z relacji pokrzywdzonego wynika, iż od chwili gdy został radnym Gminy R. do komendy Policji zaczęły wpływać anonimowe pisma zarzucające mu nieprawidłowe wykonywanie obowiązków, rozpijanie młodzieży, wykorzystywanie swojej pozycji zawodowej, oraz że negatywnie odczuł skutki toczących się przeciwko niemu postępowań w postaci braku awansów, nagród pieniężnych oraz utraty dobrego imienia.

Z karty urlopowej złożonej w urzędzie Gminy R. wynika, że oskarżona K. L. w dniach od 27 lipca 2015 roku do 7 sierpnia 2015 roku przebywała na urlopie wypoczynkowym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowo wyjaśnień oskarżonych: K. L. (k. 363 – 366, 455 – 456), J. F. (k. 369 – 370, 455),
- zeznań świadków: S. M. (1) (k. 5 – 7, 470 – 471), W. M. (k. 184 – 185, 457) U. W. (k. 351 – 352, 456), E. M. (k. 469 – 470),
- akt czynności wyjaśniających w sprawie o wykroczenie o sygn. akt (...) i (...),
- akt Prokuratury Rejonowej w R. o sygn. akt (...),
- akt Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt (...),
- opinii biegłego ds. ruchu drogowego i mechaniki pojazdowej A. M. z dnia 3 września 2016 roku,

- kopii karty urlopowej K. L. (k. 189),

- historii zdrowia i choroby K. L. i zaświadczenia o udzielonej poradzie lekarskiej (k. 467 – 468).

Oskarżona K. L. przesłuchiwana na etapie postępowania przygotowawczego początkowo nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. Przyznała, że do zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia przez S. M. (1) wykorzystwała zdjęcia umieszczone na jego koncie portalu społecznościowego F., w jej opinii wykonane w dniu 27 lipca 2015 roku. Oświadczyła, że gdy właśnie w tym dniu, w godzinach popołudniowych jechała wraz z koleżanką J. F., zauważyła jadącego quadem po drodze publicznej małoletniego M. M. (1). Równocześnie zaprzeczyła, aby w kiedykolwiek jechała samochodem z U. W.. Podkreśliła również, iż jest pewna tego, że w dniu w którym widziała syna pokrzywdzonego trwały prace żniwne, a na polach stały maszyny. Po odczytaniu oskarżonej pisma A., zeznań świadka W. M., pisma Urzędu Gminy R. oraz opinii biegłego ds. ruchu drogowego oskarżona przyznała się do zarzucanych jej czynów. Potwierdziła, że podała nieprawdę zarówno w zawiadomieniu o popełnionym przez S. M. (1) wykroczeniu, jak i będąc przesłuchiwaną w charakterze świadka. K. L. wyraziła skruchę oraz oświadczyła, że nie jest w stanie wskazać powodów, dla których tak postąpiła.

K. L. przesłuchiwana na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2017 roku częściowo przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Oskarżona po odczytaniu jej wcześniejszych wypowiedzi podtrzymała je. Na pytania oskarżyciela publicznego i obrońcy oświadczyła, że jest pewna tego, że widziała M. M. (1) poruszającego się quadem po drodze publicznej, jednak nie była w stanie określić daty tego zdarzenia. Treść wcześniejszych zeznań złożonych na etapie postępowania przygotowawczego tłumaczyła chorobą, wysoką gorączką i pomyłką z jej strony co do dnia, którym widziała syna pokrzywdzonego. Przyznała również, że każdorazowo była pouczona o obowiązku zeznawania prawdy oraz konsekwencjach składania fałszywych zeznań.

Oskarżona K. L. nie była dotychczas karana sądownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej K. L. (k. 363 – 366, 455 – 456),

- karta karna (k. 382).

Oceniając wyjaśnienia oskarżonej K. L. Sąd uznał je za niewiarygodne, za wyjątkiem fragmentów, w których oskarżona przyznaje, że składane przez nią zeznania, mające służyć za dowód w prowadzonym przez Komendę Powiatową Policji w R. oraz Komendę Miejską Policji w W., były nieprawdziwe. Swoim zachowaniem oskarżona zainicjowała szereg bezpodstawnych oskarżeń w stosunku do pokrzywdzonego. W lipcu 2015 roku złożyła zawiadomienie o popełnieniu przez S. M. (1) wykroczenia określonego w art. 96 § 1 i 2 k.w., a następnie w lutym 2016 roku złożyła trzy kolejne zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, w których zarzuciła pokrzywdzonemu podawanie podczas kampanii wyborczej w listopadzie 2014 roku napojów alkoholowych, rozpijanie małoletnich w trakcie spotkań wyborczych w styczniu 2016 roku oraz nieprawidłowe rozliczenia we wrześniu 2015 roku środków finansowych uzyskanych podczas dożynek. Nieprawdziwe są również motywy jakimi kierowała się K. L.. Zdaniem Sądu oskarżona w poczuciu rewanżu za zgłoszenie o popełnionym przez nią wykroczeniu, a nie dbałości o bezpieczeństwo małoletniego M. M. (1) i mieszkańców B. fałszywie oskarżyła pokrzywdzonego. Niezrozumiałym jest fakt, że oskarżona zatroskana o bezpieczeństwo małoletniego syna pokrzywdzonego, aż trzy miesiące zwlekała z ujawnieniem tego faktu odpowiednim służbom. Oskarżona bezwzględnie uwikłana w mnożenie bezpodstawnych oskarżeń doprowadziła do podważenia nieposzlakowanej opinii oraz reputacji pokrzywdzonego jako funkcjonariusza publicznego i działacza społecznego, które składają się na jego dobre imię. Jest to dobro osobiste, o które każdy dba, a którego skazy trudno jest naprawić. W ocenie Sądu chęć odegrania się, odplacenia się zrodziła się z doznanej urazy i chęci zaszkodzenia drugiemu człowiekowi, dlatego też zachowanie K. L. nie może być społecznie akceptowalne. Złożone przez oskarżoną wyjaśnienia były nieprawdziwe i pokrętne i miały za wszelką cenę wykazać brak jej winy.

Oskarżona J. F. przesłuchiwana w toku śledztwa nie przyznała się do zarzucanych jej czynów. W dalszym ciągu podtrzymywała zeznania złożone w dniach 19 stycznia 2016 roku i 12 kwietnia 2016 roku, w których zeznała, iż widziała jak M. M. (1) porusza się pojazdem typu quad po drodze publicznej, bez nadzoru osoby dorosłej. Na rozprawie sądowej w dniu 18 kwietnia 2017 roku oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień.

Oskarżona była karana sędownie.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej J. F. (k. 369 – 370, 455),
- akta Sądu Rejonowego w R., sygn. akt (...)

Przechodząc do oceny złożonych przez J. F. wyjaśnień należy wskazać, iż linia obrony oskarżonej sprowadzała się do zanegowania sprawstwa i przedstawienia wersji wydarzeń pozostającej w opozycji do zarzutów zawartych w akcie oskarżenia. Sąd odmówił wiarygodności twierdzeniom oskarżonej, ponieważ są sprzeczne z relacją przesłuchanych świadków oraz innymi materiałami dowodowymi, które uznano za wiarygodne. Nie uszedł uwadze Sądu fakt, że są one również sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonej K. L., w których przyznaje, że kłamała składając zawiadomienie o popełnionym wykroczeniu oraz składając zeznania jako świadek. J. F. kłamliwie oskarżyła zupełnie obcą jej osobę, a swoim działaniem podważyła pozytywny wymiar odbioru osoby pokrzywdzonego w środowisku zawodowym, społecznym i lokalnym. W ocenie Sądu przedstawiony przez oskarżoną przebieg zdarzeń z dnia 27 lipca 2015 roku był zupełnie nieprawdziwy, a zarzuty pod adresem pokrzywdzonego nieuzasadnione.

Krzywdzące i bezkrytyczne zachowanie zarówno J. F., jak i K. L. doprowadziło do ingerencji w życie osobiste nie tylko samego pokrzywdzonego, ale również całej jego rodziny. Kierowane przeciwko S. M. (1) postępowania wyjaśniające, wielokrotne przesłuchania, wizyty kuratora, postępowanie sądowe dotyczące wydania zarządzeń opiekuńczo – wychowawczych wobec małoletniego negatywnie odbiły się na życiu rodzinnym i zawodowym pokrzywdzonego oraz psychice sześciolatniego dziecka, które również było rozpytywane przez Policję. W ocenie Sądu oskarżone K. L. i J. F. działały w wyniku motywacji zasługującej na szczególne potępienie.

Sąd dał natomiast wiarę pokrzywdzonemu S. M. (1), który zreferował przebieg zdarzeń w sposób rzeczowy, logiczny i zbieżny. Wskazał, że od chwili w której został wybrany na radnego Gminy R. w 2014 roku na portalach społecznościowych zaczęły pojawiać się wpisy K. L. oraz innych nieznanymi mu osób o nieprawidłowym wykonywaniu przez niego obowiązków wynikających z pełnionych przez niego funkcji. Następnie dodał, iż anonimowe pisma zaczęły również wpływać do Komendy Powiatowej Policji w R. oraz Komendy Wojewódzkiej Policji w K.. Prowadzone w różnych sprawach postępowania, w tym śledztwo prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w R., nigdy nie potwierdziły stawianych mu zarzutów. Pokrzywdzony podał, że we wrześniu 2015 roku złożył zawiadomienie o nieprawidłowym zaparkowaniu pojazdu na przejściu dla pieszych w B.. Jak się okazało pojazd należał do K. L., a do Sądu Rejonowego w R. wpłynął wniosek o jej ukaranie. W jego ocenie oskarżenia kierowane przez K. L. wynikają z poczucia, że działa on w opozycji do obecnego wójta Gminy R. oraz chęci odegrania się za sprawę o nieprawidłowe parkowanie. Wyjaśnił, że w dniu 30 lipca 2015 roku wykonał zdjęcie synowi M. M. (1), który siedzi na należącym do niego, unieruchomionych quadzie. Zaprzeczył, aby jego syn kiedykolwiek sam poruszał się po drodze publicznej oraz zaznaczył, że wówczas sześciolatek nie potrafił uruchomić tego typu pojazdu. Dodał, że wyłącznie on, jego żona S. M. (2) oraz teściowa U. P. potrafiły uruchomić ten pojazd. W złożonych zeznaniach podał, że syn mógł sam jechać dopiero po uruchomieniu przez niego quada. Podał również, że syn nie potrafił sam zmienić biegu, bo jako sześciolatek nie dosięgał do dźwigni. Zaznaczył, że jego syn nigdy nie poruszał się drogą, na której rzekomo widziały go oskarżone K. L. i J. F., a ponadto on również nie poruszał się tym pojazdem po drogach publicznych, ponieważ pojazd nie posiada wymaganej to tego homologacji. Podniósł, że syn poruszał się quadem wyłącznie po podwórku lub oddalonym o 600-800 metrów od domu boisku, na które jeździł wraz z nim. S. M. (1) podkreślił, że posiadał pilot umożliwiający zatrzymanie pojazdu, a syn zawsze jeździł pod jego nazdorem. Pokrzywdzony oświadczył,

że z akt czynności wyjaśniających wynika, iż oskarżona K. L. wezwana na Komendę Powiatową Policji w R. w dniu 16 grudnia 2015 roku w celu złożenia zeznań w charakterze świadka oświadczyła, iż wnosi o odstąpienie od jej przesłuchania, gdyż dopiero w kolejnym dniu będzie dysponowała istotnymi danymi w przedmiotowej sprawie. Pokrzywdzony podał, że z informacji przekazanej mu przez teściową wie, że K. L. w tym samym dniu udała się do U. W.. Z powołanych powyżej akt wynika, że oskarżona nie stawiała się celem przesłuchania w dniu 18 grudnia 2015 roku, z kolei podczas przesłuchania w dniu 30 grudnia 2015 roku знаła już wszystkie szczegóły i podała, że świadkiem zdarzenia była J. F., a nie jak wcześniej wskazała U. W.. W jego ocenie J. F. złożyła fałszywe zeznania za namową K. L., która jest jej koleżanką.

Zeznania pokrzywdzonego tworzą wyrazisty obraz kolejnych zajęć, a także znajdują potwierdzenie pozostałym materiale dowodowym, a zwłaszcza aktach czynności wyjaśniających prowadzonych przez Komendę Powiatową Policji w R., a następnie Komendę Miejską Policji w W. oraz osobowych źródłach dowodowych. W świetle konsekwentnych i logicznych zeznań pokrzywdzonego nie może również ulegać wątpliwości, iż oskarżone dopuściły się zarzucanych im czynów. Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego w pełni oparł się na relacji S. M. (1), nie znajdując podstaw, przy tak zgromadzonym materiale dowodowym, do przyjęcia odmiennej wersji.

Dowód:

- zeznania świadka S. M. (1) (k. 5 – 7, 470 – 471).

Sąd w pełni podzielił także zeznania świadka U. W., która oświadczyła, że była radną Gminy R. oraz sołtysem wsi B. i z racji wykonywanych funkcji zna oskarżoną K. L., natomiast nie J. F.. Dodała, że nie jechała samochodem z K. L., a zwłaszcza latem 2015 roku. Przyznała, iż była tak sytuacja, iż oskarżona K. L. była u niej w domu i wypytywała czy syn S. M. (1) porusza się samodzielnie quadem, po drodze publicznej. Świadek zeznała, że zawsze gdy widziała małoletniego M. M. (1) to znajdował się pod opieką ojca lub babci. Podała również, iż z tego co wie, to syn pokrzywdzonego poruszał się tego typu pojazdem po ogrodzonym i zabezpieczonym boisku, a ona sama nigdy nie widziała, aby poruszał się po drodze publicznej. Przyznała również, że oskarżona nigdy nie informowała jej, aby wskazywała ją jako świadka jazdy małoletniego pojazdem typu quad po drogach publicznych, oraz że wie o konflikcie pomiędzy K. L. i S. M. (1).

Dowód:

- zeznania świadka U. W. (351 – 352, 456).

W sprawie przesłuchano również świadka W. M. – kierownika działu produkcji roślinnych w firmie (...). W złożonych zeznaniach oświadczył, że firma w której pracuje posiada pola uprawne w B., a przy nich znajduje się droga krajowa. Przesłuchiwany w postępowaniu przygotowawczym zeznał, iż firma (...) prowadziła prace żniwne w B., przy użyciu kombajnu, od dnia 30 lipca 2015 roku. Zaprzeczył, aby prace te były prowadzone w dniu 27 lipca 2015 roku, co najprawdopodobniej wynikało ze złych warunków atmosferycznych. Dodał również, że w dniu 28 lipca 2015 roku były prowadzone prace na polach uprawnych w R., ale nie jest możliwe, aby było to widoczne z B. z uwagi na zbyt dużą odległość. Słuchany na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2017 roku z uwagi na upływ czasu nie był w stanie podać dokładnej daty rozpoczęcia prac żniwnych, lecz podtrzymał w całości złożone uprzednio zeznania.

Dowód:

- zeznania świadka W. M. (184 – 185, – 352, 457).

Przesłuchana w charakterze świadka E. M. oświadczyła, że jest mieszkanką B.. Nie potwierdziła, aby widziała jak w lipcu 2015 roku M. M. (1) poruszał się drogą publiczną na pojeździe typu quad. Podała, że widziała grupkę dzieci w kaskach, które poruszały się quadami i rowerami po chodniku, bez opieki osoby dorosłej, ale nie była pewna czy wśród nich był M. M. (1). Dodała, że o wspomnianej powyższej sytuacji rozmawiała z K. L. u krawcowej, a ta wypytywała czy wśród dzieci był syn S. M. (1). Podała również, że dzień przed terminem rozprawy dzwoniła do niej oskarżona

i zastraszała ją, mówiąc, że jeśli nie powie prawdy, to ma jakieś nagranie tej rozmowy. Przesłuchiwana raz jeszcze podkreśliła, że nie wie czy wśród grupy dzieci był M. M. (1).

Sąd uznał zeznania świadków za wiarygodne. Opis zdarzeń przedstawionych przez U. W. i W. M. koresponduje z relacją pokrzywdzonego tworząc spójny i logiczny obraz zajścia. Zeznania te nie zawierały również sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym. Zeznania świadka E. M. miały znaczenie drugorzędne i nie wniosły istotnych treści do sprawy mogących przyczynić się do wyjaśnienia zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku.

Celem ustalenia czy małoletni M. M. (1) mógł użytkować, a w szczególności uruchomić quada (...), w postępowaniu przygotowawczym, dopuszczono dowód z opinii biegłego do spraw ruchu drogowego i mechaniki pojazdowej A. M.. W opinii z dnia 3 września 2016 roku biegły stwierdził, iż z uwagi na skomplikowaną procedurę uruchamiania wskazanego powyższego pojazdu, którą poprzedzić musi konieczność wytoczenia pojazdu z garażu, sześciolatek wówczas M. M. (1) nie był w stanie samodzielnie uruchomić pojazdu. Zaznaczył, że wynikające z badań profilaktycznych dane o M. M. (1) pozwoliły mu uznać, że byłby on w stanie sprawnie kierować i używać dźwigni hamulca. Biegły wskazał, że procedura uruchamiania pojazdu wymaga szeregu złożonych czynności uwarunkowanych kolejnością i czasem ich trwania, ale również wiedzy teoretycznej i doświadczenia, której w jego ocenie nie posiada sześciolatek dziecko.

Zdaniem Sądu opinia sporządzona przez biegłego A. M. jest pełna, jasna, nie zawiera w sobie sprzeczności oraz odpowiada na pytania zlecającego opinię.

Dowód:

- opinia biegłego A. M. z dnia 3 września 2016 roku (k. 340 - 345).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, który Sąd poddał wszechstronnej i wnikliwej analizie należy uznać, iż fakt popełnienia przez oskarżone K. L. i J. F. zarzucanych im czynów nie budzi wątpliwości.

Przestępstwo z art. 233 § 1 k.k. polega na tym, że sprawca składający zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje fałszywie. Sprawca może dopuścić się tego przestępstwa przez działanie (zeznanie nieprawdy) lub zaniechanie (zatajenie prawdy). Rodzajowym przedmiotem ochrony jest prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości, natomiast indywidualnym przedmiotem ochrony jest wydanie w konkretnej sprawie prawdziwego orzeczenia, nieopartego na fałszywych dowodach. Chodzi o zapewnienie wiarygodności ustaleń dokonywanych w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 233 k.k. jest, aby zeznanie miało służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. Zgodnie z art. 233 § 2 k.k. warunkiem odpowiedzialności karnej jest, aby przyjmujący zeznanie, działając w zakresie swoich uprawnień, uprzedził zeznającego o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub odebrał od niego przyrzeczenie. Należy wskazać, że treści zawarte w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe, gdy sprawca ma świadomość ich nieprawdziwości lub przewiduje taką możliwość i godzi się na to. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić wyłącznie umyślnie – w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego.

Z kolei przedmiotem ochrony z art. 235 k.k. – podobnie jak w art. 233 k.k. – jest dobro wymiaru sprawiedliwości, a dodatkowo dobra indywidualne osób, przeciwko którym skierowane jest działanie sprawcy. Jest to przestępstwo umyślne, przy czym może być popełnione wyłącznie z zamiarem bezpośrednim. Podejmowanie podstępnych zabiegów powoduje skierowanie przeciwko określonej osobie ściganie o czyny wymienione w art. 235 k.k.

W ocenie Sądu oskarżona K. L. swoim zachowaniem wyczerpała znamiona zarówno art. 235 k.k., jak i art. 233 § 1 k.k., a oskarżona J. F. art. 233 § 1 k.k.

K. L. od strony przedmiotowej działała w ten sposób, iż w dniu 25 października 2015 roku, czyniąc podstępne zabiegi polegające na przesłaniu do Komendy Wojewódzkiej Policji w K. zdjęć małoletniego M. M. (1) siedzącego na quadzie należącym do S. M. (1) skierowała przeciwko niemu zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia, które polegało na tym, że w dniu 27 lipca 2015 roku dopuścił małoletniego syna do kierowania quadem bez opieki, po drodze publicznej. W wyniku działania oskarżonej organy Policji uzyskały podstawę do wszczęcia postępowania przeciwko S. M. (1). Oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała również znamiona art. 233 § 1 k.k., gdyż w dniach 30 grudnia 2015 roku w R., 19 stycznia 2016 roku w R. oraz 12 kwietnia 2016 roku w W., będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań – co potwierdziła składając swój podpis pod treścią zeznań oraz treścią pouczenia – składając zeznania jako świadek, zeznała nieprawdę o tym, iż w dniu 27 lipca 2015 roku sześciolatek M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej numer (...) w B., bez obecności osoby dorosłej.

W ten sam sposób Sąd ocenił zachowanie oskarżonej J. F., która w dniu 19 stycznia 2016 roku w R. oraz w dniu 12 kwietnia 2016 roku w W., będąc uprzedzoną o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zeznała nieprawdę o tym, iż w dniu 27 lipca 2015 roku sześciolatek M. M. (1) poruszał się pojazdem typu quad po drodze publicznej numer (...) w B., bez obecności osoby dorosłej.

Mając na uwadze ustalony i oceniony materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że wina oskarżonych K. L. i J. F. oraz okoliczności popełnienia zarzuconych im czynów nie budzą wątpliwości. Biorąc pod uwagę ich wiek, stopień rozwoju, doświadczenia życiowe oraz pełnioną przez K. L. funkcję sekretarza Gminy R. uznać należy, iż oskarżone miały możliwość rozpoznania znaczenia swoich czynów, a tym samym mogły zachować się zgodnie z prawem. W chwili popełnienia czynów zabronionych przez oskarżone wymagalność zachowania zgodnego z normą prawną nie była w żaden sposób naruszona czy wyłączona, w szczególności oskarżone były uprzedzane o odpowiedzialności jaka im grozi za niezgodne z prawdą zawiadamianie i zeznawanie w sprawie o popełnieniu czynu zabronionego. Oskarżone zeznały nieprawdę w ten sposób, że fałszywie oskarżyły S. M. (1) o popełnienie wykroczenia z art. 96 § 1 pkt 2 k.w. z zw. z art. 89 k.w., którego ten w rzeczywistości się nie dopuścił. Zeznania te służyły jako dowód z sprawie prowadzonej początkowo przez Komendę Powiatową Policji w R. (sygn. akt (...)), a następnie Komendę Miejską Policji w W. (sygn. akt (...)).

Mając na uwadze rodzaj dokonanego przestępstwa i okoliczności jego popełnienia, Sąd wymierzył oskarżonej K. L. za czyn opisany w punkcie I części wstępnej wyroku karę sześciu miesięcy pozbawienia wolności, z kolei za czyny opisane w punktach II – IV części wstępnej wyroku karę jednego roku pozbawienia wolności. Z uwagi na fakt, że w przedmiotowej sprawie zachodzą przesłanki określone w art. 91 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, warunkowo zawieszając jej wykonanie na okres próby wynoszący 3 lata. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w ilości 50 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40,00 złotych.

Stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuściła się oskarżona K. L. należy określić jako znaczny. Przy wymiarze kary uwzględniono fakt, iż przestępstwo, którego dopuściła się oskarżona godzi w dobro wymiaru sprawiedliwości, w prawidłowe funkcjonowanie organów ścigania i orzekania, które przez oskarżenie osoby niewinnej zostają wprowadzone w błąd, a także narusza dobre imię osoby fałszywie oskarżonej. Zachowanie oskarżonej miało wyłącznie na celu pogorszenie opinii podejrzanego w odbiorze społecznym i zdyskredytowanie go jako radnego Gminy R., sołtysa B. oraz Prezesa Ochotniczej Straży Pożarnej w B.. Naraziło to również pokrzywdzonego na utratę zaufania potrzebnego dla wykonywanego przez niego zawodu funkcjonariusza Policji. Należy również pamiętać, że naganne zachowanie oskarżonej stanowiło reakcję na wcześniejsze, niekorzystne dla niej zawiadomienie o popełnionym wykroczeniu, a jej celem była wyłączenie chęć odegrania się na pokrzywdzonym S. M. (1), nie zaś troska o innych użytkowników dróg publicznych i mieszkańców B.. Również stopień winy oskarżonej jest wysoki. Oskarżona miała możliwość postąpienia w sposób zgodny z prawem, jednakże prawo to rozmyślnie i świadomie naruszyła. Nie można bowiem w zaślepieniu bezpodstawnie oskarżać drugiej osoby. Jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował fakt, że oskarżona z premedytacją zeznawała fałszywie wprowadzając w błąd organy wymiaru sprawiedliwości, a nie zachodziły w jej przypadku żadne okoliczności winę wyłączające lub ograniczające. Oskarżona działała z zamiarem bezpośrednim, przez co negatywnie należało ocenić jej motywację. Negatywnie należało również ocenić działanie w

warunkach czynu ciągłego tj. związaną z tym powtarzalność przestępczych zachowań. Oskarżona przesłuchiwana na okoliczność zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku, pomimo każdorazowego pouczenia o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, w dniach 30 grudnia 2015 roku, 19 stycznia 2016 roku i 12 kwietnia 2016 roku podała nieprawdę. Na korzyść oskarżonej przemawia jej dotychczasowa niekaralność oraz fakt, że postępowanie wyjaśniające wszczęte na skutek złożonego przez nią zawiadomienia nie dało podstaw do skierowania wniosku o ukaranie S. M. (1), co w znaczny sposób umniejsza rozmiar ujemnych następstw przestępstwa. Zdaniem Sądu przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna jednego roku pozbawienia wolności jest wystarczającą oceną zachowania się sprawcy. Sąd kierując się ogólnymi i szczegółowymi dyrektywami wymiaru kary zawartymi w art. 53 k.k. uznał, że wymierzona kara jest adekwatna do społecznej szkodliwości czynów, których się dopuściła i nie przekracza stopnia jej winy. Orzeczona kara powinna uświadomić oskarżonej naganność jej postępowania i wdrożyć ją do przestrzegania porządku prawnego, a jednocześnie wyrzucić pożądane skutki w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie warunkowo zawieszono wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres trzech lat, w przekonaniu, że sama możliwość wykonania kary będzie wystarczającym impulsem do poprawy zachowania i nie powracania na drogę przestępstwa. By urealnić dotkliwość kary Sąd wymierzył oskarżonej K. L. karę 50 stawek dziennych grzywny, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40,00 złotych. Ustalając ilość i wysokość stawek dziennych grzywny uwzględniono wagę czynu i stopień winy oskarżonej.

Sąd, uznając oskarżoną J. F. za winną zarzucanych jej czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, na podstawie art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. skazał ją na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności. Na zasadzie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. Sąd zawiesił wykonanie orzeczonej kary na okres próby wynoszący trzy lata. Na mocy art. 71 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonej karę grzywny w ilości 40 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40,00 złotych.

Dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonej J. F. uznać należy, że ich społeczna szkodliwość jest znaczna. Sąd miał na uwadze, że złożone przez oskarżoną zeznania miały mieć istotne znaczenie dla sprawy zainicjowanej zawiadomieniem K. L.. Wszak oskarżona potwierdziła wersję podawaną przez K. L., a dotyczącą okoliczności czasu i miejsca poruszania się M. M. (1) pojazdem typu quad po drodze publicznej w B. bez obecności osoby dorosłej. Podkreślenia wymaga, iż oskarżona była przesłuchiwana dwukrotnie i w obu przypadkach złożyła fałszywe zeznania. Zachowanie oskarżonej J. F. wskazywało na bezkrytyczne podejście do postępowania K. L. i podejmowanych przez nią czynności mających na celu realizację wcześniej ustalonego planu. Na szczególne potępienie zasługuje także motywacja oskarżonej, która tylko z jej znanych powodów działała, wobec obcej jej osoby po to, aby jej dokuczyć. Okolicznościami wpływającymi na obostrzenie kary były również przemyślany sposób działania sprawcy i skutki jej postępowania. Oskarżona dla potwierdzenia wiarygodności zeznań K. L. przyznała, że była świadkiem zdarzenia z dnia 27 lipca 2015 roku, które w rzeczywistości nie miało miejsca. Skutkiem postępowania oskarżonych było wszczęte wobec S. M. (1) postępowanie wyjaśniające prowadzone przez K. Powiatową Policję w R., a następnie Komendę Miejską Policji w W. oraz postępowanie przez Sąd Rodzinny i Nieletnich w R.. Powyższa sytuacja doprowadziła również do pogorszenia relacji rodzinnych pokrzywdzonego oraz negatywnych konsekwencji zawodowych. Dodatkowo nie można było stracić z pola widzenia faktu, iż oskarżona była już karana sędownie. J. F. jest człowiekiem dojrzałym życiowo i w pełni poczytalnym, a więc miała możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Wymierzając oskarżonej karę za przestępstwa zarzucane jej w punkcie I i II części wstępnej wyroku Sąd baczyl, aby orzeczona kara była adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, a także brał pod uwagę jej cele w zakresie społecznego oddziaływania oraz zapobiegania popełnianiu przestępstw. Sąd uznał, że również w przypadku oskarżonej J. F. zachodzą przesłanki pozwalające na zastosowanie wobec niej dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu wystarczającym dla osiągnięcia wobec niej celów kary, a zwłaszcza zapobieżenia powrotowi do przestępstwa, będzie zastosowanie przedmiotowego środka probacyjnego. Zawieszenie wykonania kary będzie wystarczające dla wzbudzenia u oskarżonej woli współdziałania w kształtowaniu społecznie pożądanych postaw. Wymierzając oskarżonej karę grzywny Sąd uwzględnił jej sytuację majątkową uznając, że zapłata grzywny we wskazanej wysokości nie spowoduje dla oskarżonej zagrożenia jej egzystencji, a tylko wzmocni wychowawcze oddziaływanie wymiaru kary.

W przedmiotowej sprawie zachodziły także przesłanki do przyjęcia, iż zarzucanych czynów oskarżone dopuściły się w warunkach opisanego w art. 91 § 1 k.k. ciągu przestępstw. Do przyjęcia powyższej kwalifikacji konieczne jest jednoczesne spełnienia trzech przesłanek. Pierwszą z nich jest dokonanie czynów przestępnych w krótkich odstępach czasu. W przedmiotowej sprawie popełnienie czynów przez K. L. w dniach 30 grudnia 2015 roku, 19 stycznia 2016 roku i 12 kwietnia 2016 roku oraz przez J. F. w dniach 19 stycznia 2016 roku i 12 kwietnia 2016 roku nie budzi wątpliwości co do jej spełnienia. Drugą z przesłanek jest wykorzystanie tej samej sposobności. Oskarżone składając zeznania w charakterze świadka oraz pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, podały nieprawdę. Trzecia przesłanka to popełnienie wszystkich czynów przed zapadnięciem co do któregośkolwiek z nich chociażby nieprawomocnego wyroku, która także została zrealizowana.

Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego S. M. (1) kwoty po 420,00 złotych tytułem ustanowienia pełnomocnika z wyboru.

Na podstawie art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące wydatki w wysokości po 290,00 złotych oraz obciążył oskarżoną K. L. opłatą w kwocie 380,00 złotych, natomiast oskarżoną J. F. opłatą w kwocie 360,00 złotych.

Sędzia: